

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Бяла, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия М. Ненова

при участието на секретаря Мариета Й. Й.а
като разгледа докладваното от Лилия М. Ненова Гражданско дело №
20214510101082 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск от „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕАД с ЕИК 201398872 срещу „Чао Чао“ ЕООД с ЕИК 206198943 за признаване за установено съществуването на вземане на ищеца от ответника за сумата от 350 лв. – главница, представляваща договорна неустойка по чл.19, ал.5 вр.чл.18, ал.1, б.“б“ от Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, сключен между ищеца и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ с ЕИК 827168069, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело № 824/2021 г. по описа на РС-Бяла. Претендира се и присъждане на разноски за производството.

В исковата молба се твърди, че между ищеца и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ с ЕИК 827168069 е сключен Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, за обект на потребление с абонатен номер 32Z470209701196W, клиентски номер *****, находящ се в гр.Две могили, обл.Русе, бл.“Тагарин“. Твърди се, че едноличният търговец е починал на 20.12.2020 г. и предприятието му като съвкупност от права, задължения и фактически отношения е поето от наследника П.С. и на 18.01.2021 г. ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ е заличен в Търговския регистър, а като негов правоприменик е вписан ЕТ „Л. С. – Чао – Чао – П. С.“ с ЕИК 206357388. Сочи се, че с договор от 26.01.2021 г. търговското предприятие на ЕТ „Л. С. – Чао – Чао – Пламен Стоянов“ е прехвърлено на ответника „Чао Чао“ ЕООД, вписано в Търговския регистър

на 02.03.2021 г. Ищецът твърди, че получил уведомление от мрежовия оператор „Електроразпределение Север“ АД за извършена смяна на доставчик/координатор на обект 32Z470209701196W с адрес: обл.Русе, гр.Две могили, бл.“Гагарин, във връзка с което договорът за комбинирани услуги бил прекратен на 01.02.2021 г. на основание чл.18, ал.1, б.“б“ от договора, като по силата на чл.19, ал.5 от договора ответникът като правопреемник на едноличния търговец дължи неустойка в размер на 350 лв. Твърди, че изискуемостта на вземането за неустойка е настъпила на 06.04.2021 г. след отправено писмено уведомление от 18.03.2021 г. Твърди също, че подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ответника, въз основа на която било образувано ч.гр.дело № 824/2021 г. на РС-Бяла, но длъжникът /ответникът/ подал възражение по чл.414 от ГПК.

В срока по чл.131, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „Чао Чао“ ЕООД чрез управителя П.Л.С., в който се заема становище за недопустимост на предявения иск с доводи, че „Чао Чао“ ЕООД не е страна по договора за комбинирани услуги. Заема се и становище за неоснователност на исковата претенция, моли се за нейното отхвърляне и за присъждане на разноски за производството. Ответникът оспорва между ищеца и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ да е бил сключен Договор № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г., като твърди, че подписът и имената на Л.П.С. в представения договор не са положени, съответно изписани от същия. В отговора на исковата молба и в подаденото по реда и в срока по чл.414 от ГПК възражение страната признава, че търговецът Л.П.С. е починал на 20.12.2020 г. и че е оставил за наследници П.Л.С. /син/ и Иваничка Й.а Стоянова /съпруга/, както и че била предприета процедура по заличаване на ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ и прехвърляне на търговското му предприятие на „Чао Чао“ ЕООД. Сочи, че последната фактура, издадена от ищеца с адресат починалия едноличен търговец, е за периода 01.01.2021 г. – 31.01.2021 г., задължението по която било платено. Признава, че на 22.01.2021 г. сключил договор за доставка на електрическа енергия от доставчик от последна инстанция с „Енерго-Про Продажби“ АД, за обект 32Z470209701196W, а на 03.02.2021 г. сключил Комбиниран договор за покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група със „Синергон енерджи“ ЕООД. Признава, че на 18.03.2021 г. получил писмо от ищеца с адресат П.Л.С. като управител на ЕТ „Л.С.–Чао-Чао“, в което било посочено, че във връзка с уведомление от мрежовия оператор за извършена смяна на доставчик/координатор от 01.02.2021 г. за обект 32Z470209701196W ищецът счита Договор № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за прекратен на същата дата, като в писмото било посочено, че се дължи неустойка в размер на 350 лв. съгласно чл.19, ал.5 от договора. Счита, че по аналогия от чл.107, т.2 от ЗДДС, уреждаща задължителна deregistration при смъртта на физическото лице - едноличен търговец, със смъртта задължително се прекратяват и договорите за доставка на електроенергия. Заявява, че договор, сключен приживе между ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ и ищеца, е договор с оглед личността на търговеца и при прехвърляне на търговското предприятие, новото дружество не може да се ползва от правата по този договор, тъй като договорът е свързан с конкретния титуляр и не се обхваща от търговското предприятие като съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Като допълнителен довод изтъква сключването на нов договор за доставка на електроенергия от доставчик от последна инстанция за същия обект на потребление. Соци още, че съгласно чл.20 от Комбиниран договор за

покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група от 03.02.2021 г. е договорено продавачът по свое усмотрение да заплати за сметка на купувача дължими от последния просрочени суми към предходния доставчик на електрическа енергия, с цел успешно завършване на регистрацията на купувача и присъединяването му към балансираща група на продавача, като ответникът бил уведомен от „Синергон енерджи“ ЕООД, че не дължи никакви суми по прехвърлянето. Отрича да е получавал фактура за сумата от 350 лв., като изтъква, че представената с исковата молба такава е адресирана до ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“, който към момента на издаването на документа не съществува в правния мир, поради което дори при действителност на подписания с ищеца договор и наследяване на правата и задълженията на едноличния търговец, това задължение няма как да е наследено. Позовава се на нормата на чл.113 от ЗДДС и на чл.84 от ППЗДДС и сочи, че за неустойка фактура не следва да се издава. Във възражението по чл.414 от ГПК се развиват и съображения за недопустимост и неоснователност на издадената заповед за изпълнение.

В съдебно заседание ищецът поддържа подадената искова молба. В писмена молба развива съображения по съществото на спора, като счита че за него е възникнало правото да претендира процесната неустойка и моли за уважаване на предявения иск. Подновява се и искането за присъждане на разноски с представяне на списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна възнаграждение за адвокат.

Ответното дружество, чрез пълномощника адвокат Станислава Начева от АК-Русе, поддържа отговора на исковата молба, моли за отхвърляне на иска, като се позовава на заключението на вещото лице по съдебно-графологичната експертиза и акцентира, че наличието на фактура за неустойката в счетоводните книги на ищеца не прави претенцията основателна. Подновява и искането за разноски и представя списък по чл.80 от ГПК.

Съдът, като прецени доказателствата по делото заедно и поотделно и съобрази твърденията и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК вр.чл.92, ал.1 от ЗЗД за установяване със силата на пресъдено нещо съществуването на парично вземане за неустойка на ищеца срещу ответника по договор за продажба на електрическа енергия, удостоверено в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Видно от приобщеното към доказателствения материал ч.гр.дело № 824/2021 г. по описа на РС-Бяла, въз основа на постъпило от „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕАД заявление срещу „Чао Чао“ ЕООД е издадена Заповед № 330/30.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за сумата от 350 лв. – неустойка, ведно със законната лихва от 26.08.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноски за производството в размер на 25 лв. – държавна такса, и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение. В подаденото до съда заявление заявителят основава вземането си на Договор за комбинирани услуги № МПМТ-

1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, за обект на потребление с абонатен номер 32Z470209701196W, находящ се в гр.Две могили, обл.Русе, бл.“Гагарин“, като се позовавана чл.19, ал.5 от договора във връзка с прекратяване на договора на основание чл.18, ал.1, б.“б“. Препис от издадената заповед за изпълнение е връчен на длъжника /ответника/ на 13.09.2021 г., като на 07.10.2021 г. същият е подал подробно мотивирано възражение за недължимост на вземането по заповедта. На 19.10.2021 г. заявителят е уведомен за постъпилото възражение с указания за възможността за предявяване на иск относно вземането. Като въз основа на подадена по пощата на 18.11.2021 г. искова молба е образувано настоящото исково производство.

Предвид изложеното, предявеният иск съдът намира за допустим - същият изхожда от лице с правен интерес, подаден е в срока по чл.415, ал.4 от ГПК и е обусловен от наличието на предпоставките на чл.415, ал.1, т.1 от ГПК – подадено от длъжника възражение в срока по чл.414, ал.2 от ГПК, като искът е насочен срещу ответник, който е пасивно легитимиран да отговоря по претенцията. Наведеният от ответника отвод за недопустимост на предявения иск касае материалната му легитимация, която е въпрос по съществото на правния спор, а не по допустимостта на иска.

Съдът е обявил за ненуждаещи се от доказване следните общоизвестни по смисъла на чл.155 от ГПК факти: че на 18.01.2021 г. в Търговския регистър е вписано заличаване на ЕТ „Л.С. - Чао - Чао“ с ЕИК 827168069 и поемане на търговското му предприятие по реда на чл.60, ал.2 от ТЗ от ЕТ „Л.С. - Чао - Чао - Пламен Стоянов“ с ЕИК 206357388; че на 11.03.2021 г. в Търговския регистър е вписано заличаване на ЕТ „Л.С. - Чао - Чао - Пламен Стоянов“ с ЕИК 206357388, а на 03.02.2021 г. е вписано прехвърляне и поема на търговското му предприятие от „Чао Чао“ ЕООД с ЕИК 206198943.

Като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване факти, съдът е обявил, че Л.П.С. като едноличен търговец с наименование под фирмата ЕТ „Л.С. - Чао - Чао“ с ЕИК 827168069 е починал на 20.12.2020 г., че е оставил за наследници сина си П.Л.С. и съпругата си Иваницка Й.а Стоянова, че търговското му предприятие е прехвърлено на ответника „Чао Чао“ ЕООД, че след смъртта на едноличния търговец ответникът е сключил договор с продавач на електрическа енергия и координатор на балансираща група за обект 32Z470209701196W.

При смърт на едноличен търговец, поради универсалния характер на правопримството, предприятието на едноличния търговец като съвкупност от права, задължения и фактически отношения преминава към този от наследниците му, който е поел предприятието /Решение № 612 от 28.05.1996 г. по гр.дело № 851/1995 г. на V ГО на ВКС, Решение № 16293 от 06.12.2013 г. на по адм.дело № 8936/2013 г. на VI отделение на ВАС/.

Спорен между страните в настоящото производство е въпросът придобил ли е ответникът процесното неустойечно задължение като правопримник на едноличния търговец. Разглеждането на този въпрос обаче е предпоставено от установяване в рамките на процеса наличието на валидно възникнало договорно правоотношение между ищеца и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ по сключен в писмена форма договор за продажба на електрическа енергия от 27.09.2018 г. с твърдяното съдържание, в това число наличието на неустойечна клауза, както и възникване на предпоставките за начисляване на неустойечно

вземане в полза на ищеца.

С исковата молба е представен Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. със страни „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕООД с ЕИК 131512672 като продавач и координатор и ЕТ „Л.С. - Чао Чао“ с ЕИК 827168069 като купувач, за срок от 24 месеца, с предмет на договора: доставка и продажба на количества нетна активна електрическа енергия срещу определена цена, като видно от Приложение № 1 договорът касае обект на доставка с клиентски номер *****, находящ се в гр.Две могили, обл.Русе, бл.“Гагарин“. Не е налице спор между страните, а и съгласно публичната информация в Търговския регистър, „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕООД е праводател на ищеца, с оглед на което последният е встъпил в правата на продавача и координатор по договора. Видно от съдържанието на договора сред условията за прекратяване на същия е предвидена и хипотезата на получаване на потвърждение от мрежовия оператор за осъществена смяна на координатор в следствие на инициирана от купувача процедура по смяна на координатора на балансираща група по отношение на горепосочения обект на доставка /чл.18, ал.1, б.“б“ от договора/, в която хипотеза купувачът дължи неустойка на продавача и координатор в размер на 350 лв., в случай че потвърждението от мрежовия оператор е получено след превръщане на договор в такъв за неопределен срок /чл.19, ал.5 и чл.4, ал.2 и ал.3 от договора/. В договора е посочено, че купувачът се представлява от управителя Л.П.С..

Ответникът своевременно /в срока по чл.131, ал.1 от ГПК/ е оспорил истинността на договора по отношение автентичността на подписа и изписването на имената за „купувач“ с твърдението, че същите не са изпълнени, респ.изписани от лицето Л.П.С.. По искане на страната, след изрично заявено изявление от ищеца, че желае да се ползва от договора, съдът откри производство по проверка истинността на документа, като по правилото на чл.193, ал.3, изр.2 от ГПК в случая тежестта на доказване е за ищеца. Проверката на документа съдът извърши чрез вещо лице посредством назначаване на съдебно-графологична експертиза, видно от заключението на която /неоспорено от страните по делото/, имената „Л.С.“ за купувач в договора не са изписани от лицето Л.П.С., нито подписите за купувач в договора са положени /изпълнени/ от Л.П.С.. Следва да се има предвид, че изписването на имената до подписа е без правно значение по арг. от чл.180 от ГПК, но доколкото автор на едно изявление е лицето, което се е подписало под него, предвид даденото от вещото лице заключение, което съдът намира за обосновано и почиващо на установените по делото обстоятелства и специалните знания на експерта, обективизираното в договора изявление не изхожда от лицето, посочено за негов автор, с оглед на което нито едноличният търговец, нито неговият правопреемник са обвързани от клаузите на този договор.

По правилото на чл.194, ал.3 вр.ал.2 от ГПК съдът следва да признае Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги за неистински, като същият, ведно с препис от настоящото съдебно решение следва да бъдат изпратени на прокуратурата, след влизане на решението в сила.

Признаването на договора за неистински влече изключването му от доказателствата по делото. Ищецът не ангажира други доказателства или

доказателствени средства, установяващи наличието на твърдяното договорно правоотношение между него и праводателя на ответника, във връзка с което за ищеца да е възникнало правото на неустойечно вземане, което обосновава неоснователността на исковата претенция и влече като последица отхвърляне на предявения иск.

Този извод на съда не се разколебава от заключението на допуснатата от съда съдебно-икономическа експертиза, изготвена след проверка в счетоводствата на страните, по данни от която в счетоводните регистри на ищцовото дружество съществува просрочено и неплатено задължение от 350 лв. - неустойка, дължимо по документ № 1318900486 от 19.03.2021 г., издаден за клиент ЕТ „Чао-Чао-Л.С.“ с ЕИК 827168069, тъй като това отразяване, нито съществуването на този документ, който съдът е приобщил към доказателствения материал по делото, са от естество да обосноват съществуването на неустойечно задължение за ответника.

За пълнота следва да бъде посочено също, че представената с отговора на исковата молба фактура за електрическа енергия за периода 01.01.2021 г. - 31.01.2021 г., издадена от ищеца на името на ЕТ „Чао-Чао-Л.С.“ с ЕИК 827168069, по която ответникът признава, че е направено плащане, е индичия за наличието на договорно правоотношение между ищеца и едноличния търговец по покупко-продажба на електрическа енергия, но същата нито установява, че в случая се касае за процесния договор, респ. процесния обект за доставка на електрическа енергия, нито е от естеството да докаже съществуването на твърдяната от ищеца договорна неустойечна клауза, с които се обосновава исковата претенция.

Останалите по делото писмени доказателства, които съдът не обсъжда, ангажирани от страните за установяване на фактическите им твърдения, са без значение за правилното решаване на правния спор.

Така, поради недоказаност на валидно възникнала облигационна връзка по Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. между ищеца и праводателя на ответника, обсъждането на останалите предпоставки, предпоставящи уважаването на исковата претенция и произнасянето по необхванатите дотук доводи и съображения на страните се явява безпредметно, тъй като това не би довело до различен краен резултат.

В обобщение на изложеното, съдът намира, че искът с правно основание чл.422 вр.чл.415 от ГПК вр.чл.92, ал.1 от ЗЗД е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

При този изход на делото, на основание чл.78, ал.3 от ГПК право на разноси има ответникът. Същият е сторил разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие с бланков № 010782 от 25.02.2022 г., който размер съответства на предвидения в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален такъв, поради което наведеното от ищеца възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.194, ал.3 вр.ал.2 от ГПК, по направеното от ответника „Чао Чао“ ЕООД, ЕИК 206198943, оспорване по реда на чл.193 от ГПК на истинността на представения от ищеца „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕАД, ЕИК 201398872, Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, ведно с Приложение № 1, със страни „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕООД с ЕИК 131512672 и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ с ЕИК 827168069, че този документ е неистински в частта относно авторството на подписите за „купувач/участник“ и изключва този документ от доказателствата по делото.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕАД, ЕИК 201398872, срещу „Чао Чао“ ЕООД, ЕИК 206198943, да се приеме за установено по реда на чл.422 от ГПК съществуването на вземане на ищеца от ответника за сумата от 350 лв. – главница, представляваща договорна неустойка по чл.19, ал.5 вр.чл.18, ал.1, б.“б“ от Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, сключен между ищеца и ЕТ „Л.С. – Чао - Чао“ с ЕИК 827168069, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело № 824/2021 г. по описа на РС-Бяла.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, „Енерго-Про Енергийни услуги“ ЕАД, ЕИК 201398872, седалище и адрес на управление: гр.Варна, бул.„Владислав Варненчик“ № 258, Варна Тауър - Г, **да заплати** на „Чао Чао“ ЕООД, ЕИК 206198943, седалище и адрес на управление: гр.Две могили, обл.Русе, бул.„България“ № 93, вх.2, ет.2, ап.4, сумата от **300 лв. /триста лева/** - разноси за производството за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Русе в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, на основание чл.7, ал.2 от ГПК.

СЛЕД влизане на решението в сила, препис от същото, ведно с Договор за комбинирани услуги № МПМТ-1809000474/27.09.2018 г. за покупко-продажба на ел.енергия, участие в стандартна балансираща група и заплащане на мрежови услуги, **ДА СЕ ИЗПРАТЯТ** на прокуратурата, на основание чл.194, ал.3 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Бяла: _____